

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Michelle Douglas

Nem késő még jóvátenni

Kate Hewitt

Volt egyszer egy névházasság

Michelle Smart

Egymillió eurós hétvége

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michelle Douglas, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Redemption of the Maverick Millionaire*
(Harlequin Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Kate Hewitt, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Claiming My Bride of Convenience* (Harlequin Presents)

• Magyarra fordította: Kovács Anna

© Michelle Smart, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *The Sicilian's Bought Cinderella* (Harlequin Presents)

• Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 115. számában, 2023
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-638-8

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Michelle Douglas

Nem késő még jóvátenni

1. FEJEZET

A mobiltelefon rezgett a makulátlan fehér ing mellzsebében. Damon Macy elővette és ránézett. SMS volt egy weboldalra mutató linkkel:

„Ezt el kell olvasnod!”

Damon bosszúsan visszatette a telefont a zsebébe. Majd később elolvassa.

A telefon ismét rezgett, de nem törődött vele. Darrell, a sofőrje mintha megérezte volna munkaadója türelmetlenségét, mert a visszapillantó tükörbe pillantva így szólt:

– A járata időben indul, Mr. Macy. Pár perc múlva odaérünk. Várni fogja valaki a légitársaságtól, és a helyére kíséri.

– Köszönöm, Darrell.

A telefon újra jelzett. A fenébe is, minek zavarja Clay pont most? Tudja jól, hogy karrierje legnagyobb üzletét készül megkötni, amin már több mint nyolc hónapja dolgozik. Olyan üzletet, amely őt és a céget, a Macy Holdingsot egy másik ligába emeli.

Vonakodva mégis elővette a telefont.

„Ezt tényleg el kell olvasnod!”

Damon pislogott. Lehet, hogy tényleg fontos?

Rábökött a linkre, s a kijelzőn megjelent egy újságcím.

„Mirror Glass Bay lakói felháborodtak a legújabb építési terveken”

Megdermedt.

Mirror Glass Bay?

Eve ott él. Oda költözött, ott kezdett új életet, miután ő...

Damonnak felfordult a gyomra, ahogy elolvasta a cikket. Egy luxus-üdülőtelepről számolt be, amelyet a strand közelében, a természetvédelmi terület határán akarnak felépíteni. Damon számára világos volt, hogy egy ilyen konkurencia tönkretenné Eve Clark tengerparti moteljét.

Úgy érezte, tartozik Eve-nek, és itt volt a lehetőség, hogy végre jóvátegye a történetet. A lehetőség, amelyre négy éve várt.

Azt mondta, soha többé nem akar látni.

Szíve vadul kalapált. Háromszor mély lélegzetet vett.

Soha többé nem bántaná Eve-et. Soha többé. És még csak nem is kell újra találkoznia vele – bár minden sejtje vágyott rá, hogy viszontláss a lányt.

– Megérkeztünk, uram.

Damon visszazökkent a jelenbe. Owen, a külföldi ügyletekért felelős munkatársa már várta.

– Változott a terv – mondta Damon pókerarccal, miközben lelkében heves vihar tombolt.

– Ó, tényleg?

– Nélkülem repül Frankfurtba.

Owen döbbenten bámult a főnökére.

– De később csatlakozik hozzánk? Mármint...

– Persze – szakította félbe Damon ingerülten.

Owen bólintott.

– Mikor érkezik?

Damon a cikkekre gondolt. Az üdülőtelepet a Greamsman Industries készül felépíteni Mirror Glass Bayben. Ajka megrándult. Kevin Greamsman már volt dolguk egymással...

– Szerintem holnap. De legkésőbb szerdán.

Nem is lehetett volna rosszabb az időzítés.

– De úgy volt, hogy rögtön megkezdjük a tárgyalásokat – mondta Owen. – Herr Müller csalódott lesz.

Herr Müller személyes sértésnek fogja venni Damon késlekedését, ezt mindketten tudták.

– Köszönöm, ezzel én is tisztában vagyok. Nem várom el, hogy csodákat tegyen, Owen, csak próbálja meg elsimítani a dolgokat, amíg oda nem érek.

– Természetesen – válaszolta Owen minden lelkesedés nélkül.

– Ide figyeljen, én ezért fizetem meg olyan jól. Ha nem akarja csinálni, legalább öt ember van, aki ilyen lehetőségre vár.

– Nem, nem, megoldom – biztosította sietve Owen. – Csak meglepett, ennyi az egész.

Damon is meglepődött magán. Végtére is nyolc hónap kemény munkájának eredményét kockáztatja!

Tartozol neki.

Damon megveregette Owen vállát, aztán intett a közelben várakozó légitársasági alkalmazottnak. Most bánta, hogy nincs magángépe, de ha létrejön az üzlet Herr Müllerrel, egy egész flottát is megengedhet magának.

– Byron Baybe kell mennem, tudna szerezni egy charterjáratot?

A nő bólintott, elővette a mobiltelefonját, és intézkedett.

– Van valami, amiről tudnom kellene? – kérdezte Owen óvatosan. – Mármint Byron Bayjel kapcsolatban?

Damon megrázta a fejét.

– Nem, ez személyes ügy, nem üzleti.

– Rendben.

Damon elköszönt Owentől, aztán egy privát váróterembe vezették.

– Négy órakor ér Byron Baybe, Mr. Macy.

Damon az órájára nézett. Addig még négy óra van hátra.

– Kér esetleg egy italt?

– Csak kávét, köszönöm. – Tárcsázta az asszisztense számát. – Philip, derítsen ki mindent Greasman terveiről Mirror Glass Bayben. Tegnapra legyen meg.

– Meglesz – válaszolta Philip habozás nélkül.

– Hogy mit akar?

Kevin Greasman a tárgyalóasztal fölé hajolt Byron Bay egyik legexkluzívabb szállodájában, és elképedve meredt Damonra.

– Ki akarom vásárolni – ismételte meg Damon.

Az idős férfi szeme összeszűkült.

– Nem kedvelem magát, Damon, és a taktikai húzásai sem tetszenek. Mit tud, amit én nem?

– Nem kell kedvelnie, Greasman. Ahogy már mondtam, ez üzlet, nem személyes ügy.

De persze tudta, hogy Greasman nem fog hinni neki. Bizonyára azt gondolja, valami belső információhoz jutott Mirror Glass Bay tervezett fejlesztéseiről.

Damon úgy döntött, őszinte lesz.

– Tudja, ahogy öregszem, egyre szentimentálisabb leszek. – Még csak harminckét éves volt, de néha hatvannak érezte magát. – Szeretném megőrizni Mirror Glass Bay természetes szépségét. Itt Byronban és fent az Aranyparton már épp elég hely van a turistáknak, szerintem néhány helyet úgy kell hagyni, ahogy van.

– Nem hiszek magának.

Damon szenvtelenül bólintott.

– Tudom, mennyit fizetett a földért, és hajlandó vagyok tisztességes összeget adni érte.

Felírt egy összeget egy papírlapra, és átcsúsztatta az asztalon az öregnek.

Kevin ránézett a cetlire, és meglepetten bólintott.

– Ez tényleg nagyon tisztességes ár.

– Mondtam, hogy nem játszom.

– Értem. De nem bánnám, ha még hozzáadna kétszázezer dollárt.

Damon számított erre.

– Biztos vagyok benne, hogy megoldható – válaszolta arcerezdülés nélkül.

- És csak akkor adom el magának a földet, ha aláír egy versenytilalmi záradékot. Nem hagyom, hogy luxus-üdülőtelepet építsen rajta. Nem bízom magában, Damon.
  - Rendben, akkor megegyeztünk. Holnap írjuk is alá.
- Greamsman az ügyvédjére nézett, aki észrevétlenül bólintott.
- Meglesz. Jöjjön vissza kilenckor, és aláírjuk.
- Damon nem mutatta ki elégedettségét.
- Akkor holnap – mondta, és távozott.

2. FEJEZET

Másnap délelőtt negyed tízkor megkötötték az üzlet.

Kevin hátradőlt, és kíváncsian nézett Damonra.

– Most már elárulja, hogy mire készül?

Damon megitta a kávéját.

– Nincs semmilyen hátsó szándékom. Ez az igazság.

Kevin elmosolyodott.

– Egyáltalán nem jellemző magára, hogy ilyen elhamarkodottan cselekszik. És erre rá is faragott, most már elárulhatom.

Damont jegyes hideg öntötte el.

– Mire céloz?

– Nos, attól tartok, hogy a földterület, amit most megvásárolt, szigorú környezetvédelmi rendelet alá esik, mert valami ritka tengeri madárfajok költenek ott. Úgyhogy amúgy is el akartam adni, de így, hála magának, fantasztikus árat kaptam érte. – Kevin nevetett. – Ismeri a mondást: egyszer fent, egyszer lent. Hogy őszinte legyek, örülök, hogy végre jól betettem magának.

– Megkaptam, amit akartam – válaszolta Damon nyugodtan. – És ha most megbocsátanak, vár a gépem.

Éppen fel akart állni, és elhagyni a tárgyalótermet, amikor valaki feltépte az ajtót.

– Mr. Greamsman – hangzott egy izgatott és nagyon ismerős hang –, igaz, hogy mégsem építi meg az üdülőtelepet?

Damon behunyta a szemét. Eve!

– Ön jól informált, Ms. Clark. Hadd mutassam be Damon Macyt. Most vette meg a földet, ő az új tulajdonos.

Két másodperc telt el, aztán Eve hitetlenkedve mondta:

– Damon... Macy?

Damon elszámolt ötig, aztán vett egy mély lélegzetet, és megfordult.

Eve láttán megdermedt. Az első, ami feltűnt neki, hogy nincs kisminkelve, pedig annak idején mindig festette magát. Krétafehér arca elárulta, hogy ő is ugyanúgy meg van lepve – de meglepetése cseppet sem örömteli.

Hát persze, soha többé nem akarta látni, és minden oka meg is volt rá, hogy gyűlölje, azok után, amit Damon tett vele.

– Helló, Eve – mondta Damon, miután nyelt egy nagyot.

Kevin tekintete csodálkozva ugrott egyikről a másikra.

– Ismerik egymást?

Eve tekintete hideg és kemény lett, ajka körül nyoma sem volt mosolynak.

– Az túlzás, hogy ismerem, Mr. Greamsman.

„Azt hittem, ismerlek, de tévedtem.” Ezt négy évvel ezelőtt mondta neki. Damon halántéka hevesen lüktetni kezdett.

– Egyszer volt szerencsém együtt dolgozni Mr. Macyvel – mondta Eve maróan gúnyos hangon.

– Á, akkor ismeri az üzleti praktikáit.

Eve komoran bólintott.

– Mondhatni.

– Semmi baj sincs az üzleti praktikáimmal, Greamsman – vágott vissza Damon élesen.

– Az lehet, de a taktikája...

– ...sok kívánnivalót hagy maga után – fejezte be a mondatot Eve.

– Kedvesem...

– Ne szólíts így! – förmedt rá Eve Damonra.

– Akkor én nem is zavarok – mondta Kevin, mert érezte, hogy robbanásveszélyes a hangulat. Összeszedte a papírokat, még egyszer diadalmasan rámosolygott Damonra, aztán távozott az ügyvédjével.

– Tudom, hogy gyűlölsz – mondta halkán Damon.

Eve háritó mozdulatot tett a kezével.

– Rég volt. Igaz, hogy te vetted meg a földet Greasmantól?

– Igaz.

– És mit fogsz csinálni vele, ha megkérdezhetem?

Damon mellkasában oldódni kezdett a csomó. Végre adhat valamit Eve-nek jóvátételképpen.

– Semmit az égvilágon.

A lány zavartan pislogott.

– Mirror Glass Bay meg fogja őrizni érintetlenségét – folytatta Damon. – Tudom, hogy mennyire...

– Akkor nem akarsz rá üdülőt építeni? – szakította félbe Eve.

– Semmiképp.

Damon nem várta, hogy a lány megköszönje neki, de megkönnyebbülésre azért számított. Ehelyett Eve keze ökölbe szorult, vonásai eltorzultak.

– Mivel érdekelted ki ezt? És pont te!

Damonnak kiszáradt a szája.

– Öö... miről beszélsz?

Eve dühösen az asztalra csapott és rámeredt.

– Rohadj meg, Damon!

Damon értetlenül bámult rá.

– Mirror Glass Baynek hatalmas szüksége lett volna erre a fejlesztésre! – kiáltotta Eve.

– Hogy mi? Te nem ellenezted?

– Nem, pont ellenkezőleg!

Damon szédelegve hátrált egy lépést. Hogy tévedhetett ekkorát?

Eve egy székre rogyott, arcát a kezébe temette. Mindenkinek megígérte, hogy mindent meg fog tenni a beruházás érdekében! Hogy fogja ezt most rendbe hozni?

– Eve?

Damon kinyújtotta felé a kezét, de a lány felszisszent:

– Hozzám ne érij!

– Ez komoly? Te azt akartad, hogy megépüljön az üdülőtelep?

– Igen.

– De az újság szerint a helybeliek ellenzik.

Eve felállt, egész testében remegni kezdett.

– Azt mondod, hogy ezt az egészszet egy újságcikk miatt csináltad?

Damon bólintott.

– Azt gondoltam, hogy egy ilyen üdülőtelep tönkretenné a moteledet.

– De nekem ők nem lennének konkurencia – nyögte Eve. – Teljesen más a vendégkörünk. Az én vendégeim nem engedhetnek meg maguknak egy ötcsillagos helyet.

Damon megeresztett egy hangos káromkodást.

– Miért? – kérdezte Eve remegő hangon. – Miért kellett beleavatkoznod?

– Mert jóvá akartam tenni... amit elkövettem ellened. – Damon a fejét ingatta. – Én csak segíteni akartam.

Eve keresztbe fonta a karját.

– Akkor miért nem velem beszéltél először? – Eve alig kapott levegőt, a fejét csóválta. – Szóval a lelkiismeretedet akartad megnyugtatni.

– Igen.

– És én iszom meg a levét. Megint.

– Eve, én... Biztosan van valami megoldás. Én... megígérem, hogy rendbe hozom.

Damon letelepedett az asztalhoz, és az iPadjéért nyúlt.

Eve legszívesebben szó nélkül kiviharzott volna a szobából, de a Mirror Glass Bay iránti aggodalom és a barátainak tett ígérete marasztalta.

Karba tette a kezét, és megvetően nézett Damonra.

– És mégis hogyan? Felépíted az üdülőtelepet?

Damon megrázta a fejét.

– Nem, azt nem építhetek. Aláírtam egy záradékot. Csak így tudtam rávenni Greasmant, hogy adja el a földet.

– Értem.

Damon felegyenesedett, kihúzta széles vállát.

– De építhetek egy toronyházat luxuslakásokkal. Feltéve, hogy megkapom az engedélyeket.

Eve legyintett.

– És ki fog benne lakni? Amíg épül, addig munkahelyeket teremt, de utána?

– Átalakíthatnám családbarát nyaralóházzá.

– Azzal elvinnéd a vendégeimet.

Damon egy pillanatra elgondolkodott, és az iPadjére nézett.

– Mit szólnál egy kalandparkhoz?

– Mi lenne, ha előbb egy kicsit utánanéznél, hogy milyen turisták járnak hozzánk? Ha tényleg segíteni akarsz.

– Tényleg segíteni akarok.

Damon mindig is kicsit túl komoly volt, bár annak idején gyakran sikerült megnevettetnie. Eve ökölbe szorította a kezét. Damon eltaszította magától egy kétmillió dolláros prémium miatt, hogy előrébb jusson az átkozott karrierjében. Mindent sutba vágott, ami összefűzte őket.

De ahogy elnézem, nem lett boldogabb.

A fenébe, miért kell ilyen elképesztően vonzónak lennie? Ez a fényes, sötét haj, ezek a széles vállak... Nem igazság!

Damon várakozón nézett rá.

– Na, mit gondolsz? Vagy hülyeség?

– Mi vagyok én, az asszisztensed?

Mirror Glass Baynek segítségre van szüksége. Ha ez az ember...

Eve mély levegőt vett.

– Szerinted milyen messze vagyunk az Aranyparttól?

– Nem tudom... három-négy órára?

– Egy és negyed órára. És szerinted hány kalandpark van az Aranyparton?

Damon nem válaszolt.

– Öt – pattant ki Eve szájából, mint egy pisztolylövés. – Miért pont hozzánk jönnének?

– Mert ez lenne a legjobb.

Még mindig pofátlanul magabiztos.

– Miről híres Byron Bay? – folytatta Eve.

– A gyönyörű tengerpartjáról, meg hogy tökéletesek a hullámok a szörfözéshez. Ezért jön az a rengeteg turista. Meg a New Age és a hippikultúra központjának számít. Tegnap láttam, mennyi jogastúdió és wellnessközpont van errefelé.

– Igen. És gondolod, hogy akit az ilyesmi érdekel, azt a hullámvasutak és a vízi csúszdák is érdeklik?

Damon jegyzetelt az iPaden.

– Igazad van – jelentette ki aztán.

Halleluja.

– Hacsak...

Eve a homlokát ráncolta.

– Hacsak mi?

- Tényleg jobban ki kell elemeznem ezt a régiót. De meg fogom tenni, majd meglátod.
- De remélem, nem várod el, hogy kitüntetést adjak érte.
- Ne aggódj, Evie, tudom fékezni a fantáziámat.

Amikor meghallotta a *fantázia* szót, Eve elfordította a tekintetét, mert ez a szó tiltott területre terelte a gondolatait.

- Eve – javította ki. – Csak a barátaim szólíthatnak Evie-nek.

Hosszú időbe telt, mire megtalálta a belső békéjét, nem engedte, hogy bárki is újra megzavarja.

- Csak egyvalamit kérek tőled, Eve.

A lány felvonta a szemöldökét, kérdően nézett rá.

- Szállás kéne. Egy szoba a motelben.

Nem.

Mirror Glass Bay a menedékévé vált, megmentette és új reményt adott neki. Ha Damon Macy most betörne az életébe...

Ugyanakkor viszont a városnak szüksége van Damonra, hogy helyrehozza a kárt, amit az imént okozott. Erre nyomatékosan emlékeztetnie kell. Tartozik ezzel a közösségnek.

Halvány mosolyt kényszerített magára.

- Mázlid, hogy holt szezon van, megkaphatod a Jégmadár lakosztályt. Az a legjobb lakosztályunk.
- Bár Damon bizonyára jóval fényűzőbb szállásokhoz van szokva. – De nem ingyen.

Damon nevetése ott vibrált Eve testének minden, már-már elfeledett pontján.

- Nem is vártam mást.

3. FEJEZET

Eve igyekezett a lehető leglazábbnak tűnni, miközben elvezette Damont ahhoz a helyhez, amely mindennap büszkeséggel és örömmel töltötte el: a Mirror Glass Bay Beachside Motelhez.

Négy éve vágott neki északnak a nagymamájával, akit a szülei be akartak dugni egy időotthonba. Végül itt kötöttek ki Mirror Glass Bayben, nyolcórányira Sydneytől. Megvették a lepukkant motelt, szépen felújították, és végül otthonra találtak benne.

De persze egy olyan ember, mint Damon, nyilván nem értékeli egy háromcsillagos, családi motelt – de ez legyen az ő baja.

Eve biccentett a recepciósnőnek.

– Szia, Bettina, ő Damon Macy. Nálunk fog lakni. Mennyi ideig akarsz maradni? – fordult Damonhoz.

Ő megvonta a vállát.

– Mit javasolsz?

– Hm... Mit szólnál három éjszakához?

– Szerinted elég annyi? – csodálkozott Damon.

– Persze hogy nem. Legalább két hét kellene, hogy mindent megnézz. Csak nem akartam túl nagy elvárásokat támasztani.

– Ugyan már, engedd szabadjára a fantáziádat, Eve. Mondd meg, mit akarsz, és ki tudja, lehet, hogy meg is kapod.

Voltak idők, amikor Damon ilyenkor átkarolta volna a derekát, ő pedig a vállára hajtotta volna a fejét. Mennyire élvezte férfias erejét!

Hirtelen kiszáradt a szája, és minden önuralmára szüksége volt, hogy ne hátráljon el tőle. Damon leeresztette a tekintetét, és Eve tudta, hogy látja, ahogy lüktet nyakán a verőér. Utálta, hogy nem ura a testi reakcióinak, melyek elárulják.

– Légyszi, írd be Mr. Macyt a Jégmadár lakosztályhoz. Két hétre.

Úgyse marad olyan sokáig.

Damon átadta Bettinának a hitelkártyáját, Eve pedig széles műmosollyal így szólt:

– Épp van egy akciónk: ha valaki öt éjszakát marad, a hatodikat ingyen kapja.

Damon bólintott.

– Remek. Pont jókor jöttem.

– Sajnos londinerek nincsenek, de ha szeretnéd, szívesen felviszem a csomagod a szobádba – mondta Eve mézesházas mosollyal.

– Kösz, majd én.

Eve felvezette Damont az emeleti lakosztályba. Az épületen veranda futott körbe, ahonnan lenyűgöző kilátás nyílt a tengerre, a gyönyörű strandra és a dűnékre.

Damonnak tátva maradt a szája.

– Ez... ez...

– Egész jó – mondta Eve, szándékosan alábecsülve a látvány szépségét.

– Egész jó? – visszhangozta Damon hitetlenkedve.

Eve átment a túloldali verandára, és megállt a korlátnál.

– Most már biztos érted, miért örülnek a vendégek az ingyenes éjszakának.

Damon ledobta a táskáját, és mellé lépett.

– Persze a strand nem olyan szép, mint a Byron Bay-i – tette hozzá szerényen Eve.

– Ennek nagyon is megvan a maga varázsa.

Damonnak konferenciaterem- és irodaszaga volt, de alattuk volt egy másik illat, ami azonnal felizgatta Eve-et.

– Jó napokon fantasztikusan lehet itt szörfözni, de nem olyan megbízhatók a hullámok, mint

Byron Bayben. Viszont biztonságos a fürdőzés, és ez a gyerekes családoknál fontos szempont.

Damonon még mindig látszott, hogy le van nyűgözve, és ez soha nem tapasztalt elégedettséggel töltötte el Eve-et.

A Marine Drive felé mutatott.

– Látod a bokrokat az út végén?

– Igen.

– Mögötte van a földterület, amit most vettél meg Greasmantól. Közvetlenül a strand mögött, és a nemzeti parkkal határos. Szóval nemcsak varázsa van, de nagy lehetőségek is vannak benne.

Eve elfordult a panorámától, kinyitotta az ajtót, és intett Damonnak, hogy menjen előre.

– Ott vannak a prospektusok – mutatott egy kisasztalra, majd továbbment. – Ez meg a hálószoba.

Amikor megfordult, Damon rábámult, és Eve számára egyértelmű volt, hogy nem az üzletasszonyt látja benne, hanem a régi Eve Clarkot. Visszament a nappaliba, majd onnan ismét a verandára, mélyen beszívta a friss tengeri levegőt, lehunyta a szemét, és élvezte a meleg napsütést.

Amikor Damon odalépett mellé, újra kinyitotta a szemét.

– Innen lehet a legjobban belátni a vidéket. – A parkoló bejárata melletti épületrész felé mutatott.

– Ott van egy kis lakás, én ott lakom. – A felhajtó túloldalán fehér épület állt. – A családokat meg ott szoktuk elhelyezni.

– Akkor ez itt...?

– Ez inkább pároknak és egyedülállóknak való. A családi szállás kicsit olcsóbb, és közel van a medencéhez és a kerthez, hogy a gyerekek játszhassanak. Arra meg van néhány piknikasztal, zuhanyzó és egy grillezőhely.

A pázsiton több pálma- és egy nagy zsakarandafa állt, amelynek ágait ringatta a szél. Mindenütt hibiszkusz bokrok voltak, sokuk már virágzott.

Damon megrázta a fejét.

– Hát ez...

Eve próbálta meggyőzni magát, hogy nem érdekli Damon véleménye, de azért feszülten visszatartotta a lélegzetét.

– ...tényleg jól néz ki – fejezte be Damon a mondatot.

Eve megvonta a vállát.

– Ez az otthonom. Az északi szárny földszintjén van az étterem, a kávézó-reggeliző terem és a bár.

Mindhárom népszerű volt a helyiek körében, mivel kevés más találkozóhely volt erre felé.

Damon az előttük álló épületre mutatott, mely téglafalaival elütött a többitől.

– És az mi? Az is hozzátartozik?

– Igen, ott vannak a hosszú távra lefoglalt lakások.

Eve nagymamája is az egyikben lakott, a földszinten. Hirtelen eszébe ötlött, Damonnak és a nagyinak semmiképp sem szabad találkoznia.

– Akkor különböző kategóriájú vendégek vannak? – kérdezte Damon.

– Igen.

– Hány szoba van összesen?

– Az északi szárnyban harminckettő, a nyugatiban tizenkettő.

– Miért pont ezt a szobát választottad nekem?

– Mert ez a legjobb. És mert innen a legszebb a kilátás.

– Tehát akkor van egy parti szárny, egy északi szárny és egy nyugati szárny.

– Igen.

– És az ott? – kérdezte Damon dél felé mutatva.

– Ott kezdődik a természetvédelmi terület, ahol nem szabad építkezni.

4. FEJEZET

Meglehetősen fura látványt nyújtottak ezek a többféle stílusú épületek így egymás mellett; tulajdonképpen nem illettek egymáshoz, mégis harmonikus egésszé olvadtak össze, és volt ebben bizonyos báj.

És Eve-nek ez az otthona.

Damonnak volt egy exkluzív lakása Sydney kikötőnegyedében, amelyhez privát móló is tartozott. Ott is pazar volt a kilátás, mégis úgy érezte, neki nem jelent olyan sokat a lakása, mint Eve-nek a sajátja.

Mindene megvolt, amire egy férfi csak vágyhat: vagyon, hatalom és státusz – mindez mégsem tudta kitölteni a lelkében tátongó űrt. Életében mindeddig csak egyszer érezte magát teljesnek: az Eve-vel töltött idő alatt. És ezt feláldozta...

Oldalpillantást vetett a lányra. A haja most hosszabb és világosabb volt, kiszívhatta a nap. Annak idején mindig mondogatta neki, hogy nem kell sminkelnie magát, anélkül is gyönyörű, de Eve nem hallgatott rá, most viszont úgy látszott, smink nélkül is jól érzi magát a bőrében.

– Fáradtnak tűnsz – mondta Eve. – Nem akarsz ledőlni egy kicsit?

– Nem – felelte határozottan, majd gyengédebben hozzátette: – Van kedved velem vacsorázni?

Eve meglepve nézett rá, aztán sarkon fordult, és visszament a tágas nappaliba, ahol két kanapé is volt sok párnával.

– Bocs, de más terveim vannak.

Damon ismerte őt, érezte, hogy mérges. Legszívesebben elküldené a pokolba, de uralkodik magán. Nagyon fontos lehet neki ez az építési projekt.

Damon nyelt egyet, és arra gondolt, vajon van-e valakije. Nem mintha bármi köze lenne hozzá. De ahogy így elnézi... harminckét évesen még mindig elég fiatal, és szebb, mint valaha. Összeszorult a gyomra a gondolatra, hogy mit veszített.

– Öö, én nem romantikázásra gondoltam – mondta, hogy oldja a feszültséget.

Hazug.

– Csak szeretnék többet tudni Mirror Glass Bayről – folytatta. – És ki tudna többet mondani róla, mint te?

– Mondom: nem érek rá.

Válla még mindig feszültnek tűnt, a tekintete áthatolt Damonon.

– Szobaszerviz nincs, de csinálhatsz magadnak teát vagy kávé – mondta tárgyilagos hangon. – Mutattam, hol az étterem, és a Marine Drive-on van pár üzlet, ahol bevásárolhatsz. A helyedben körülnéznék a városban. Ha szükséged van rám, megtalálsz a recepción vagy a bárpult mögött.

Azzal Eve megfordult, hogy távozzon.

– Remélem, kellemesen fogod érezni magad – tette hozzá.

Aztán Damon egyedül maradt a szobában. Pislogott, és úgy érezte, mintha elcsapta volna egy busz.

Megrázta magát. Mi a fenét keres itt? Fel kell hívnia Owent és az irodáját, mindent megtudni Mirror Glass Bayről, hogy valóban segíthessen az itt élőknek, aztán minél előbb eltűnni innen. Eve egyértelművé tette, hogy nem akarja feleleveníteni a múltat.

Nem csoda: csúnyán megbántotta akkoriban. Azóta Eve új életet épített magának, s neki nincs joga megbolygatni a belső békéjét. Még akkor sem, ha minden vágya, hogy kapjon egy második esélyt az egyetlen nőtől, akit valaha is szeretett.

Úgysem kap. Minél hamarabb túlteszi magát a dolgon, annál jobb. Mindkettejüknek.

Elővette a mobiltelefonját, és már hívni akarta Owen számát, amikor tekintete a csillámló tengerpartra esett. A nap táncolt a hullámokon, lágy szellő fújdogált – az egész látvány kikapcsolódásra csábított.

Kinyitotta a laptopját, és e-mailt írt Owennek. Változtak a tervei, mégsem utazik el Frankfurtba; Owen kérjen elnézést Herr Müllertől a nevében, és a következő járattal repüljön vissza Ausztráliába.

Éppen el akarta küldeni az e-mailt, amikor érezte, hogy figyelik. Felemelte a tekintetét, és egy cirmos macskát pillantott meg a verandán, amint őt nézi aranybarna szemével.

– Hát te meg honnan jöttél?

A macska besétált a szobába, és ráugrott Damon ágyára. Mi a fene?

Kinyújtotta a kezét, megsimogatta a hátát, mire a macska dorombolni kezdett.

Pillanatnyi gondolkodás után megváltoztatta a szöveget: szabad kezét adott Owennek, hogy vezesse a tárgyalásokat, és elküldte az e-mailt. Aztán felhívta az asszisztensét, és megkérte, hogy a következő három hétre tervezett összes programját halassza el.

Tekintete újra és újra visszavándorolt a varázslatos tájra. Végül becsukta a laptopot, és gyorsan átöltözött melegítőnadrágba, pólóba és tornacipőbe.

– Én most elmegyek, cica – mondta a macskának, aki kényelembe helyezte magát az ágyon.

Odakint szellő borzolta a haját, és csak most vette észre, milyen meleg van. De persze nyolcórányi autóútra van Sydneytől északra, a trópusi Queensland határán.

Pár perc alatt beért a városközpontba. A szupermarket egyben postahivatalként is működött. Volt egy szörfbolt is, amely nemcsak szörfdeszkákat, hanem fürdőruhákat is árult, de csak hétvégén tartott nyitva, és még csak kedd volt.

A következő háztömbben talált egy kávézót. Leült, és a partot figyelte.

Mirror Glass Bay elképesztően gyönyörű volt, nem tudott betelni vele. Mesés hely egy tengerparti nyaralásra. De nyújt vajon mást is? Van itt iskola? Orvos? Szoktak futballozni? Kik élnek itt a nyugdíjasokon, egyedülállókon és fiatal családokon kívül?

Elővette a mobiltelefonját, de nem volt térerő.

– Attól tartok, itt nem fog menni – mondta a pincérnő. – Ha térerőt akar, egy háztömbbel arrább kell mennie. Mit hozhatok?

Damon ránézett a napi ajánlatra.

– Mit ajánl?

– A halas taco a specialitásunk.

Megrendelte, hozzá egy pohár jegesteát is.

– Hallottátok? Mégse épül meg az üdülőtelep – jegyezte meg az egyik vendég.

– Nem csodálom. Biztos megint a környezetvédők. Fogadunk?

– Azokra az idiótákra gondolsz, akik nem akarják, hogy végre bevételünk legyen, csak mert meg akarnak menteni valami hülye orchideafajt? – szólt egy harmadik hang.

– Úgy néz ki.

– Ez még csak pletyka, Ron – mondta szigorúan a pincérnő. – Nem kell pánikolni.

– Evie Clark biztos többet tud – válaszolta Ron.

– Majd este megkérdezzük a gyűlésen.

Damon odafordult a férfiakkhoz.

– Bocsássanak meg, hallottam, miről beszélnek. Hadd mutatkozzak be...

5. FEJEZET

Eve felnézett a mobiltelefonjáról, és figyelte, ahogy egyre több Mirror Glass Bay-i lakos érkezik az aulába. Az iskola fennmaradása, melyhez az aula tartozott, egy másik olyan ügy volt, amiért meg kellett küzdeni. Számított rá, hogy sokan eljönnek, de nem gondolta volna, hogy ekkora lesz a tolongás.

A mai gyűlés témája a koalák védelme volt, legalábbis hivatalosan. Persze tudta, hogy már keringenek a pletykák az üdülőttelep-projektről, de arról majd később beszélgethetnek egy csésze tea és keksz mellett.

Rezgett a mobilja. Elolvasta az üzenetet, majd felállt, és tapsolt néhányat.

– Oké, figyelmet kérek. Beck egy kicsit késni fog, ezért megkért, hogy kezdjük el nélküle.

Beck Daniels tudós volt, a nemzeti park munkatársa, egyben a koalák és más veszélyeztetett őshonos fajok védelméért fellépő Mirror Glass Bay-i csoport elnöke. Eve volt a pénztáros.

– Ha megérkezik, biztos tájékoztatni fog minket, hogy mit talált a kutatásai során. De azt már most elmondhatom, hogy a koalák élőhelye veszélybe került az őshonos növények eltűnése miatt. Ehhez még hozzájön, hogy a...

Elhallgatott, mert ebben a pillanatban Damon lépett az aulába, mögötte Ron Seymour és néhány barátja.

Mi a fene?

Mindenki őket bámulta, és Eve hirtelen észrevette, mennyire nyirkos lett a tenyere. Megtörölte a farmerjában.

Damon és a többi jövevény helyet foglalt az egyik hátsó sorban, Eve pedig tovább beszélt.

– Mint azt a legtöbben talán már hallották, van egy új építési vállalkozónk a városban. Amint végeztünk a napirenddel, majd bemutatom nektek Mr. Macyt, most viszont önkéntesekre lenne szükségem a következő kampányunkhoz.

Néhány kéz a magasba emelkedett, Eve feljegyezte a neveket.

– Szuper, nagyon szépen köszönöm. Jutalmul a Beachside mindenkit meghív egy adag virslire krumplisalátával.

Damon is felemelte a kezét, amin Eve meglepődött. Tényleg támogatja?

Ekkor megérkezett Beck, és előresietett.

– Helló, emberek! – kiáltotta. – Ez remek, hogy ennyi önkéntesünk van. Remélem, szombaton is ott lesztek, különben velem gyűlik meg a bajotok – tette hozzá széles mosollyal.

Az egybegyűltek megtapsolták, majd meghallgatták a beszámolóját a helybeli koalapopulációról. Jelenleg harminc példányról tudnak, és arra kérik az autósokat, hajtsanak lassan a Cockatoo Avenue és a Dolphin Street közötti szakaszon, ahol az állatok gyakran kelnek át az úttesten, hogy eljussanak az eukaliptuszfákhoz.

Aztán Beck rátért a következő pontra.

– Sajnos a pénztárosunk arról tájékoztatott, hogy majdnem üres a kassza. Szerencsére sok az önkéntesünk, akiknek ezúttal is ezer köszönet, de mindenképp szükségünk van pénzre a kampányainkhoz, szóval nagyon hálás lennék, ha gondolkodnátok, hogyan juthatnánk támogatáshoz vagy adományokhoz. Feltétlenül meg kell akadályozni, hogy a koalaállomány tovább csökkenjen.

Eve nem nézett Damonra, de a zsigereiben érzékelte a jelenlétét. Nagy sajnálatára így, szabadidőruhában még jobban tetszett neki, mint öltönyben. Kiszáradt a szája. Ez az arc, ez a tetterős kisugárzás, ez a legyőzhetetlen magabiztosság... Annyira dögös!

Hagyd abba, most azonnal!

– Köszönöm a nagy érdeklődést – zárta a gyűlést Beck. – Nagyszerű, hogy ilyen sokan eljöttek. Eve az órájára nézett. Ez volt az eddigi legrövidebb gyűlésük.

– Akkor most vége van? – kiáltotta Ron.

– Igen – bólintott Beck.

Ron felugrott.

– Hadd mutassam be Damon Macyt. Gyere, haver!

A két férfi előrement.

– Damon az új tulajdonosa a strand végén lévő területnek, de nem tervezi, hogy üdülőtelepet épít rajta. Szeretné hallani az ötleteiteket, hogy mihez kezdjen vele.

– Mit szólnátok egy kórházhoz? – szólt valaki, miután a jelenlévők magukhoz tértek meglepetésükből.

– Több butik kellene – kiabálta néhány fiatal.

– Vagy egy bevásárlóközpont!

Záporoztak az ötletek, mígnem Damon csendet kérve fel nem emelte a kezét. Végtelenül nyugodtnak látszott, és jelenlétével az egész aulát uralta.

– Először is szeretném elmondani, mennyire örülök, hogy megismerhetlek titeket.

Teljesen úgy hangzott, mintha komolyan gondolná.

De hazudik, ezt ne felejtsd el!

– Jó, hogy ilyen sok ötletetek van, de először talán a koalákról kellene gondoskodnunk. Amihez persze pénzt kell gyűjteni. Ha én is javasolhatnék valamit... mit szólnátok egy árveréshez?

Döbrent moraj futott végig a termen.

– Konkrétan milyen árverés lenne? – kérdezte egy nő.

– Egy nagyobb eseményre gondolok, ami messziről is sok embert idevonzana. Bérelhetnénk egy zenekart, és talán Eve Clarkot rá lehetne venni, hogy a Beachside-ban tartsuk az árverést.

Eve pillanatnyi habozás nélkül, egyetértően bólintott.

Aztán nem volt megállás, egymás után jöttek az ötletek, hogy mit lehetne elérni, a kézi készítésű gyertyáktól és szappanoktól kezdve a könyvekig és különböző szolgáltatásokig, úgymint bébiszitterkedés, profi fotózás, számítógépes tanfolyam, honlapkészítés. Eve mindent feljegyzett. Ő maga egy kétnapos tartózkodást ajánlott fel a motelben.

A végén felolvasta a listát. Újabb lelkes taps.

– Ez örület – mondta félhangosan Damonnak. – Nagyon jó ötlet volt.

Még hogy jó? Fantasztikus!

Damon vállat vont.

– Az a jó, hogy így ráugrottak.

Eve tűnődve nézte. Miért csinálja ezt? Honnan ez a hirtelen jött érdeklődés Mirror Glass Bay és lakói iránt?

A válasz nyilvánvaló volt: a profitot látja benne. Egy ilyen üzletember természetesen azt akarja, hogy a befektetése megtérüljön. De addig nincs ezzel semmi baj, amíg a koaláknak is javára válik.

Mintha megérezte volna kételkedését, Damon ebben a pillanatban odafordult hozzá.

– Mi lenne, ha máris kitűznénk az időpontot?

Eve kihívó pillantást vetett rá.

– Mennyi idő alatt tudsz rendes zenekart keríteni?

Damon diadalmasan elmosolyodott.

– Hamar. Tudod jól, hogy a tettek embere vagyok.

Eve bólintott.

– Oké. Mit szólnál egy szombati naphoz hat hét múlva?

Nem hitte, hogy menni fog, Damon addigra már biztosan rég elutazott.

De rá nincs is szükségünk. Nekünk csak a zenekara kell.

– Megbeszéltük – felelte Damon.

Most viccel! Eve-nek felszaladt a szemöldöke.

– Na, erre kíváncsi vagyok. Ha ezt el tudod intézni, akkor hős vagy.

Közölte a dátumot az egybegyűltekkal. Egyetértően megtapsolták.

Damon széles mosolya az egész aulának szólt.

– Úgy látom, ez egy olyan város, ahol előremennek a dolgok. Büszke vagyok rá, hogy ilyen lelkes emberekkel dolgozhatok. – Belecsapott a tenyerébe. – És most kérek még ötleteket, hogy mit kezdjek a földemmel.

Újabb javaslatok hangzottak el a csónaképítő műhelytől a jógatelepen át a szépségfarmig.

Beck felállt és csendet kért.

– Szeretném felhívni a figyelmet, hogy egyelőre védett területről van szó. A kutatások szerint fehérhasú viharmadarak fészkelhetnek azon a területen, ami kihalással fenyegetett faj. A kutatás még nem zárult le, de addig is tilos ott bármiféle fejlesztés vagy építkezés.

Síri csend lett az aulában. Eve kérdően pillantott Damonra, akinek az arckifejezése mindent elárult. Tudott róla.

– Ezért szállt ki Greamsman? – kérdezte félhangosan.

Damon bólintott.

De ha ez igaz... akkor az azt jelenti, hogy...

– Miért nem mondtad el?

– Mert még nem ismertem az összes tényt. – Damon most Eve szemébe nézett. – Megígértem, hogy kárpótollak, és be is fogom tartani.

Ebben a pillanatban Eve számára világossá vált, hogy Damon nem a pénzért csinálja. S most úgy nézett a férfira, mintha először látná igazán.

Ezt Damon is megérezte, és hirtelen elakadt a lélegzete.

Aztán az aula kezdett kiürülni. Sokan odajöttek Damonhoz, kezet ráztak vele. Udvariasan mosolygott, de a gondolatai száguldottak.

Amikor négy évvel ezelőtt elhagyta Eve-et, az ő szíve is összetört, mégis feláldozta a kapcsolatukat a karrierjéért. És most ráéismélte, hogy ha itt marad, újra kockára teszi a szívét.

Kiszáradt a szája, a szíve vad kalapálásba kezdett. Első gondolata az volt, hogy elmenekül, és soha többé nem jön vissza.

De belátta, hogy viselnie kell tettei következményeit. Ha jóvá tudja tenni a bűnét, ahogyan megígérte, talán végre a lelki békét is megtalálja. Semmire sem vágyott jobban, mint a megbocsátásra és a megváltásra.

Elgondolkodva nézte Eve-et és Becket, akik élénken beszélgettek egymással. Hirtelen felidéződött benne az az idő, amikor Eve-vel még kollégák voltak. Eve már akkor sem csak a profitot tartotta szem előtt, hanem főleg az embereket, akikkel együtt dolgozott. Az ő csapata volt a legsikeresebb és legelégedettebb a Spellman & Spelman cégnél.

Eve most elszakadt Becktől, és odament hozzá.

– Visszamész a motelbe? – kérdezte.

Damon bólintott.

– Akkor veled megyek – mondta Eve.

A gondolataikba mélyedve lépkedtek egymás mellett.

– Kérsz egy italt? – kérdezte Eve, amikor a bárhoz értek.

– Igen.

– Skót whisky?

Tehát még emlékezik.

– Igen.

Eve a pulthoz ment.

– Szia, Cass, ő Damon Macy. Damon, hadd mutassam be Cassidy Evanst, ő vezeti a bárt és az éttermet. Ő a mindenesem és a legjobb barátnőm.

– Örvendek – mondta Damon.

A magas, barna hajú, rendkívül vonzó lány nem szólt semmit, csak biccentett Damonnak.

Tud mindenről.

Damon egyszerűen nagyon kényelmetlenül érezte magát.

– Kérünk két scotchot – mondta Eve. – A legjobból.

– Két duplát kaptok. – Cassidy töltött nekik, és eléjük tolt. – Hallottam a gyűlésről.
Eve bólintott.

– A jó hírek mindig gyorsan terjednek.

Cassidy lekicsinylő pillantást vetett Damonra.

– Pont mint a rosszak.

Nem kellett zseninek lenni ahhoz, hogy az ember kitalálja, mire gondol.

Eve és Damon leült egy asztalhoz. Damon ivott egy kortyot.

– Tud rólunk, ugye?

Eve bólintott.

– Két ember van itt, aki tudja, az egyik ő, a másik a nagymamám. Egyikük sem nagy rajongód,
de gondolom, ezt sejtetted.

Damon hallgatott. Ha Eve tudná, mennyire megbánta, amit tett. És mennyire szeretné visszacsinálni.

Néhány vendég kilépett az étteremből, integettek Eve-nek, s ő nevetve visszaintegetett.

– Úgy látom, tényleg befogadtak – jegyezte meg Damon elgondolkodva. – Hogyan sikerült ezt elérned? Tudom, milyen nehezen szokják meg a vidékiek az idegeneket.

Eve váratlanul elmosolyodott.

– De én nem vagyok idegen. A nagymamám itt nőtt fel, nyári szünetben mindig ide jártunk. –
Aztán Damon ruhájára mutatva témát váltott: – Honnan szerezted ezt a cuccot?

Most Damon mosolyodott el. Az utóbbi években mindennap öltönyt viselt, szinte már el is felejtette, milyen jó érzés szabadidőruhában lenni. Büszkén elmesélte, hogyan ismerkedett meg Ronnal és barátaival, akik elvitték egy városszéli üzletbe, aztán Ronékhoz is beugrottak.

– Nem is tudtam, hogy a nagymamád elhozott ide nyaralni.

– Ezek szerint mégsem ismertük egymást olyan jól – felelte Eve csillogó szemmel.

Damon csak nézte őt, s a szíve összeszorult. De igen, jól ismerték egymást, még hozzá egészen intim vonatkozásban is.

– Ron és a felesége mesélte, mennyi időt töltenek azzal, hogy a szüleikről gondoskodnak, és orvoshoz viszik őket. Ha lenne itt egy klinika, nem kéne Byron Bayig elmenniük, és több idejük lenne a gyerekekre. Azt is mondták, hogy a fiataloknak nem sok lehetőség van a városban, úgyhogy a legtöbben elmennek, amikor befejezik az iskolát, és vissza se jönnek. Aki meg marad, az gyakran drogozni vagy inni kezd.

Eve felsóhajtott.

– Mirror Glass Baynek hamarosan befellegzik, ha nem történik valami. Ha az iskolát is be kell zárni, még többen el fognak költözni, és akkor az iparosoknak se lesz elég munkájuk. A motel szempontjából ez azt jelenti, hogy csak nyáron tudunk nyitni. El tudod képzelni, hogy ez mit jelentene anyagilag.

Damon körülnézett.

– Kitalálunk valamit – jelentette ki határozottan. – Megígérem.

– Akkor most el is mondhatom, miért kérdeztem meg, nincs-e kedved inni valamit.

Tehát Eve-nek van egy terve.

Damon kíváncsian hajolt előre.

– Igen?

– Azt hiszem, bocsánatkéréssel tartozom.

6. FEJEZET

Eve alig hitte el, amit az imént kimondott. És hogy komolyan is gondolta szavait.

Damon elkomorult.

– Ezt nem értem.

– A környezetvédelmi záradék, amiről beszéltél. Te tudtál róla, hogy tilos építkezni azon a földterületen, és mégis megvetted... miattam.

Damon nem válaszolt, ezért Eve folytatta:

– Gondolom, lelkifurdalásból. Rosszul érzed magad amiatt, amit velem tettél.

Damon felemelte a fejét, ránézett.

– Nem kellene?

Négy évvel ezelőtt Damon fogta a kétmillió dolláros bónuszát, és start-up vállalkozásba fektette, amely úgy felfutott, hogy a kétmillióból hamarosan húsz lett, s ebből aztán megalapította saját cégét, a Macy Holdingsot. És most ez a cég dobhat mentőövet Mirror Glass Baynek.

– A négy év alatt mindennap megbántam, amit veled tettem, Eve.

Eve hátradőlt, és kételkedve figyelte.

– Ez komoly? Akkor ha tudnád, visszacsinálnád az egészet?

Damon habozott, majd végül bólintott.

– Igen.

Eve azt elhitte neki, hogy bántja a lelkiismeret, azt viszont nem, hogy meg nem történtté akarná tenni a történeteket.

Előrehajolt, könyökét az asztalra támasztotta.

– Most valami meghökkentőt fogok mondani neked.

Damonnak megrándult az ajka.

– Hogy inkább süllyedjen el Mirror Glass Bay a tengerben, de nem kérsz a segítségemből, mi?

– Ejha!

Dehogy. Szó sincs ilyenről. Ezt mégis honnan...?

– Megkérjem Cassidyt, hogy hozza ide az egész üveget? – kérdezte Eve kihívóan. – Hogy jól elásd magad a fekete lyukadban?

Damon kiegyenesedett.

– Szóval nem ezt akartad mondani?

Eve megrázta a fejét.

– Hogy nyersen fogalmazzak: ki akarom használni a büntudatodat. Mindent bevetek, hogy segítsek a városomon, és nem hagyom, hogy a büszkeségem megakadályozzon ebben.

Damon megkönnyebbülten fújta ki a levegőt.

– Mi ebben a meghökkentő?

Eve lélegzett egy nagyot.

– Négy évvel ezelőtt nagy szívességet tettél nekem. Boldogabb vagyok ebben a mostani életemben, mint valaha. – Körbemutatott. – Sokkal boldogabb, mint amikor pénzügyi területen dolgoztam. Mirror Glass Bayt ezerszer jobban szeretem, mint Sydneyt. Szóval nehogy azt hidd, hogy megbántam, hogy ideköltöztem.

Damon tűnődve simogatta a pohara szélét.

– Azt mondd, szívességet tettem?

– Igen. Kemény lecke volt. – Rá kellett jönnie, hogy a gátlástalan pénzvilág nem neki való. – De ennek köszönhetem, hogy most boldog vagyok.

Damon előrehajolt.

– Azt mondd, kvittek vagyunk?

Nem, arról szó sincs.

– Szörnyű dolgot tettél. Összetörted a szívem. És szerintem jó, hogy rosszul érzed magad emiatt. Mert ebből legalább látszik, hogy van benned tisztesség, és van szíved.

Eve szavaitól Damon elsápadt.

– A tetteid miatt kénytelen voltam szembenézni egy kellemetlen igazsággal – folytatta a lány.
– Rájöttem, hogy nem akarok pénzügyi tanácsadó lenni. És egy pillanatig sem bántam meg a döntésemet. Ezt akartam elmondani neked. Szóval bármit is gondolsz, és bármi miatt is van büntudatod, ezt a pontot nyugodtan kihúzhatod a listádról.

Damon hosszan bámulta.

– Komolyan mondod?

– Damon, nem akarok többet a múltról beszélni. A jelente akarok koncentrálni, és az egyetlen dologra, ami számít: arra, hogy megmentsem Mirror Glass Bayt a pusztulástól.

Damon végigsimított az arcán, és bólintott.

– Értem.

– Akkor megegyeztünk?

Pillanatnyi habozás után Damon ismét bólintott.

– Rázzunk rá kezét? – kérdezte.

Ne. De. Eve eddig még nem ért hozzá Damonhoz, de most meg kell történnie. Kinyújtotta a kezét, Damon pedig megfogta, és egész röviden megszorította.

Eve lassan visszahúzta. Sok helyzetben tudott pókerarcot vágni, de ebben a pillanatban minden önuralmát latba kellett vetnie, nehogy Damon észrevegye, hogy az érintés áramütésként érte. A fenébe is, még mindig megvan a régi vonzalom.

De jó...

Oké, most már csak arra kell ügyelnie, hogy ne érjenek újra egymáshoz. Ennyi. Nem engedheti, hogy Damon újra közel kerüljön hozzá. Az veszélybe sodorná mindazt, amit elért.

Mély levegőt vett. Mindketten felnőtt emberek, tudni fogják kezelni a helyzetet.

– De azért még mindig akarsz velem dolgozni? – kérdezte Damon hosszú hallgatás után.

– Hogy megmentjük Mirror Glass Bayt? Naná.

– Nohát, először is derítsük ki, hogy áll a dolog ezzel a környezetvédelmi rendelettel, és meddig lesz érvényes. Ron mesélte, hogy van itt néhány öreg hippy, akik hamis bizonyítékokat helyeznek el, hogy megakadályozzák az építkezést. Ennek utána kellene nézni.

Eve bólintott.

– Beszéljünk Beckkel, jó? Lehet, hogy a záradék csak a földterület egy részére vonatkozik, és attól távolabb lehet építkezni.

– Ha ez igaz, akkor elgondolkodhatnánk azon, hogy esetleg...

– Hogy építhetnénk egy konferencia-központot?

Damon bólintott.

– Úgy hallom, az esküvők jó üzletnek számítanak Byronban. Egy konferencia-központ mindenképp jó ötlet. Már régóta keresek egy helyet céges továbbképzésekre, és Mirror Glass Bay tökéletes lenne.

– Azt gondolod?

– Igen. Persze nem hozna annyi pénzt, mint egy üdülőtelep – folytatta.

– De akkor is segítene a városnak. Nem kell ide semmi extra, csak történjen valami. – Eve Damon poharára mutatott. – Kérsz még egyet?

Damon megrázta a fejét, Eve pedig most vette észre, milyen hevesen ver a szíve.

– Mi a terved holnapra? – kérdezte.

– Még semmi.

– Akkor szerintem nézzük meg a földedet.

– Benne vagytok.

Eve fogta a poharakat, és felállt.

– Na, nekem le kell feküdnöm. Holnap találkozunk mondjuk... kilenc körül.

Damon bólintott.